

ærede Medlem Hr. Trier ryster paa Hovedet, og jeg tror heller ikke, det er Mening, jeg vil antage, at Statskassen paa en eller anden Maade tager Fordelen af det; de Herrer, som tænker paa Nedskæring, maa være klar over, hvad Statsministeren vist ogsaa i Hovedsagen bekræfter, at Staten tager i hvert Fald det væsentligste. Men saa faar jo de Mennesker, man vil komme til Hjælp, ingen Fordel af det. I det Øjeblik, man formindsker Gældsbeviset, og Staten og Nationalbanken tager Fordelen derved, faar de Mennesker, som det var Hensigten at hjælpe, jo ingen Fordel. Og gaar vi til Obligationerne, hvorledes forholder det sig saa med Obligationsejerne, altsaa Laangiverne? Der vil jeg gerne spørge det ærede Medlem Hr. Rode, om han nu ogsaa tror, at vi paa den Maade kan drage en Skillelinie og sige, at Obligationsejerne kun vil sige de indenlandske, thi for de udenlandske Obligationsejeres Vedkommende drejer det sig om Laan, der er stiftet efter, at Kronen gik ned i Værdi. Jeg taler selvfølgelig ikke om de enkelte, som det ærede Medlem ganske rigtigt sagde, han ikke kan sige noget om. Men det ærede Medlem brugte følgende Ræsonnement: I Krigens Tid havde vi en Gæld til Udlandet af 1 000 Mill. Kr. eller noget lignende. En Mængde Papirer gik hjem i Krigstiden og er senere gaaet ud igen, som det ærede Medlem siger, til en lavere Kroneværdi. Det er nu ikke rigtigt. Det kan være rigtigt for de Laans og Obligationers Vedkommende, der er stiftet paa et senere Tidspunkt, altsaa under den lave Kroneværdi — for saa vidt skulde jeg i og for sig intet have imod Ræsonnementet. Men med Hensyn til de ældre Obligationer, der oprindeligt er udstedt i Kroner til Kronens fulde Guldværdi, er der ikke for mig nogen Tvivl om, at ogsaa det har været taget med i Betragtning, da Udlandet erhvervede disse Papirer, paa en saadan Maade, at hvis vi nu bagefter skuffer dem og siger: Der stod den danske vist paa Papiret, at det er en Krone, som vi troede den Gang alle, ogsaa det ærede Medlem Hr. Rode, at vi vilde komme tilbage til Pariteten, men nu skærer vi den 10 pCt. ned med et rundt Tal, vil det efter min Mening være et Prestigetab, som kan komme til at virke i allerhøjeste Grad uheldigt ind paa vore Kreditforhold overfor Udlandet i kommende Tider.

Der er mange andre Spørgsmaal, som meget let kan komme frem og naturligvis kan overvejes, fordi de ikke er overvejede i Fortiden. Det har jeg intet imod. Men jeg beder om, at man vil gøre det mest mulige

for at holde Endemaålet fast, og jeg kan ikke se andet end, at det maa være Pari, om det er muligt. Og jeg skulde hjertelig gerne se det sat ind i Loven eller paa anden Maade slaaet fast straks, thi det er utvivlsomt det eneste, vi som Nation kan være bekendt, baade udadtil og indadtil.

Niels Frederiksen: Mellem de Svar, der indkom fra Erhvervene angaaende Valutaspørgsmaalet, indkom der fra det danske Landbrug to Svar. Det ærede Medlem Hr. Pinstrup nævnte kun det ene og gav det Udseende af, at det var et Svar fra hele det danske Landbrug. Dette passer ikke. Da disse to Svar i nogen Grad er indbyrdes stridende imod hinanden, vil jeg gerne ved denne Lejlighed begrunde, hvorfor det Svar, som Husmandsorganisationerne afgav, maatte faa det Indhold, som det fik. Jeg tror, at Forskellen imellem de to Svar er fremkaldt ved en forskellig Bedømmelse af Valutakrisens Aarsager og Virkningen for det danske Landbrug. Det ærede Medlem Hr. Pinstrup gør sig nærmest til Talsmand for en Frygt for daarlige Driftsvilkaar, afstedkommet ved Valutakrisen. Jeg har den samme Bekymring for Fremtiden med Hensyn til Landbruget, men ud fra en anden Opfattelse, nemlig at Valutakrisen er nærmest et Formuespørgsmaal. Og derved tror jeg, at man kommer til Aarsagen til den forskellige Anvisning af Midler til at slippe igenem Krisen paa bedste Maade. Det danske Landbrug er mere end noget andet Erhverv interesseret i en heldig Afgørelse af Spørgsmaalet om Valutapolitikens Endemaal, om Kronen skal drives op i Pari eller gøres guldindløselig ved en lavere Kurs, og den stærke Interesse bestaar i, at intet Erhverv er saa stærkt knyttet til Bedriften ved Kapitalanbringelse og ved Laan i Forhold til Omsetningens Størrelse som netop det danske Landbrug. Den enkelte Landbruger vil ved sine Dispositioner, da han erhvervede Ejendommen, paavirke Driftsforholdene for hele sin Levetid, netop ved disse Dispositioner. Og derfor vil en Formueforflytning, der skyldes den overordentlig letsindige Pengepolitik, som Nationalbanken i Danmark har ført, fra den ene Borger til den anden komme til at slaa saa haardt paa det danske Landbrug som paa intet andet Erhverv. Jeg nærer ikke nogen Frygt for en Valutakrise, hvis Aarsag er denne, at der gaar nogen Tid, før de Driftsudgifter, som Landbruget arbejder med, kommer til at svare til den daglige Kronekurs. Men en saadan Overgangskrise vil det danske Landbrug kunne taale. Det er saa sandt, at de